

> הבלוג של shahf11

24 ביוני 2009, 11:31

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

אהרונ! !!! הזהר שחף לפניך.

פורסם ב 9 במאי 2009, 13:58 [בכללי](#)

אז אחרי ימים של בחילה. והגעלות סופנית מכל דבר שיש לו ריח, טעם וצבע. אחרי תקופה שהטעם היחיד שהצלחתי להבחין בו היה טעם מלח. (כן, גם השוקולד היה בטעם מלוחיה). חלה הטבה במצבי.

לא רק שהתאבון שב אלי. אפילו חדוות הבישול הגיעה יחד איתו. (וח' היה אומר על כך - הגדירי "חדווה"). טוב בראשי חולפות להן שלל וריאציות לבישולים מנחמים שאעשה לבני משפחתי האהובה. המחשבות חולפות ביעף. את חלקן אני מבטלת בצער רב על הסף. יען כי גם בימים כתיקונם לא הייתי מסוגלת להכין אותם. ועם חלקם אני חיה בשלום. ואז מתוך בטחון עצמי מופרז אני שואלת את הילדים מה הם היו רוצים שאכין להם. החייל אומר שלא אכפת לו אבל רק לא משהו עם עופות וביצים. (היי ירדו כ-50% מרעיונותי הפוריים). האמצעי הנמצא כעת בשלב הגדילה. מה שאומר שרעב תמידי שורה עליו. והופך את אוצר המילים שלו למשפט דלוח אחד: "אני ר-ע-ב". וכשלמוחו הרעב חודרת הצעתי הלא מובנת מאליה. הוא מביט בי בחוסר אמון בסיסי ומפטיר: "אולי נזמין פיצה?" אני מביטה בו במבט השמור לאמהות חרוצות. אשר מבשלות מידי יום אוכל בריא בדם ליבן. נדה בעצב בראשי.

ומודיעה שאני, אני ולא שרף אחראית על תזונת הצהריים. האמצעי נכנע למצב ומצליח להמהם משפט חדש "אז אוכל משיע". הקטנה... לה יש אמות מידה משלה. תבשילים מיוחדים במינם עולים מזכרונות עמומים. "קוסקוס?" "סטייק?" ואז היא ממציאה שיר על ילדה מסכנה שהלכה למסעדה ואכלה שם להנאה מלון.

כאשר אני רואה שאין אמון ביכולותי ומסוגלותי הקוליניארית. אני מתמלאת באמביציה בלתי ברורה. הופכת בשלל ספרי הבישול שברשותי. ומכינה בגאווה רבה ספגטי בולונז. את הבית המכיר לאחרונה בעיקר אוכל מוכן. המחווה מפתיעה במיוחד. כל אחד אוכל בשקט מופתי את מנתו. מהמהם בקורת רוח. ואפילו נדמה לי שאני נישאת על גלי הערצה סמויים אשר מזמן לא חשתי בהם.

ההצלחה מסחררת את ראשי. ואני כבר מתכננת להכין סעודות בנות שש מנות. אחת מתוחכמת מרעותה. ולסיום קינוח מפעים לבבות שלא נראה כדוגמתו. אבל עכשיו... עלי לנוח כמעה. אתם יודעים הכנת ספגטי בולונז היא עניין למקצוענים בלבד.

>> [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) <<[חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)